

ДОБРУДЖАНСКО ЗНАМЕ

МЛАДЕЖКИ ЛИСТЪ

Урежда Редационенъ комитетъ

Цена 2 лева

Излиза два пѣти въ месеца.

Абонаментъ за година 40 лв., за 6 месеца 25 лв., за странство 60 лв. годишно.

Много шумъ за нищо

Само така може да се охарактеризира последната аларма въ печата по поводъ едни изявления на г. Билчуреску, направени при весело коледно настроение.

Въпроса се касаеше до даване най-последно разрешение, на

единъ боленъ въпросъ

отъ който сж заинтересовани хиляди български поданици въ Добруджа и Ромъния.

Още тогава ние се усъмнихме въ искренноста на тия думи и нарекохме последнитъ, новогодишна шега. За жалость, нашите предвиждания се оправдаха. Трѣбваше да минатъ само два месеца отъ възвѣстяване „новата ера“ въ отношенията между двете „добри“ съседки, за да се убедятъ и най-големитъ оптимисти, че въпроса за вдигане

секвестъра върху имотитъ

на българскитъ поданици въ Ромъния е все въ сжщото замръзнало състояние, както и преди изявленията на Билчуреску.

Кои сж причинитъ, които създаватъ толкова голѣми трудности за разрешението на тоя нагледъ маловаженъ въпросъ? Дали това се дължи само на грандоманията на победителката Ромъния? Дали ромънскитъ политици сж толкова късогледни, та зарадъ единъ второстепененъ въпросъ, поддържатъ едни непълно нормални отношения съ своя съседъ?

На тези въпроси може да се даде правиленъ отговоръ само като се хвърли предварително единъ погледъ върху общото положение на Ромъния; създадено следъ войната.

Следъ кървавата общочовешка касапница, по благоволенieto на империалиститъ победители изведнажъ Ромъния се виде удвоена. Въ нейния малкъ, но лакомъ гърбухъ бѣха погълнати чужди области съ едно чуждо население, почти равно по

численостъ на ромънското. И цѣлата вътрешна и външна политика на Ромъния, отъ тогава на самъ, е политика на запазване

на всѣка цѣна

тази богата плячка.

Въ външната си политика Ромъния, търси опора въ всички, които сж заинтересовани въ запазване създаденото положение. И последното шетане на министра на външнитъ работи — Титулеску не е нищо друго, освенъ търсене на преосигурители на плячката. Това показва още и неспокойството, което царя въ Ромъния, която винаги и въ всичко вижда опасностъ за своята цѣлостъ.

Въ вътрешната политика Ромъния следва линията на потискането, прогонването и

денационализацията

на поробенитъ области и малцинства. Средствата ѝ за това сж най-различни:

Физически и мораленъ тормозъ надъ инороднитъ малцинства; отнемане свободата на езикъ, вѣра и училища; отнемане по всевъзможни начини имота имъ и принуждаване къмъ емигриране. Всичко това цѣли да разрежи компактнитъ маси отъ малцинства, да вмъкне помежду имъ надежденъ колонизаторски елементъ и по такъвъ начинъ да отслаби, ако не съвсемъ да премахне, опасността, що представляватъ тези малцинства.

Едно отъ средствата, съ което Ромънската олигархия иска да си служи, както въ външната политика, така и за

обезлюдяването на Добруджа

е именно секвестъра върху имотитъ на българскитъ поданици. Предъ опасността що представляватъ за нея малцинствата съ своята непрестанна борба за свобода и особено предъ опасността, що представлява заинтересуваностъта на

Русия по бесарабския въпрос, Ромъния държи наредъ съ другитѣ въпроси и този за секвестъра неразрешенъ, гонейки по-далечни цѣли: *въ време, когато тази опасностъ стане по реална и неизбежна, тогава давайки му едно положително разрешение да добие единъ приятенъ дори съюзникъ въ лицето на България.* Че това е така показаха нагледно последнитѣ събития. Когато, следъ погромитѣ надъ евреитѣ, що инсценира шовинистическата студенска младежъ въ Ардялъ, цѣла хуманна Европа се бѣ надигнала да протестира, ромънското правителство, тъкмо въ тоя моментъ чрезъ устата на Билчурес-у заговори за въпроса за секвестъра. Минали обаче тази опасностъ, благодарение на една

сжѣбна комедия.

надъ побеснелитѣ студенти, този въпросъ, отново мина на заденъ планъ, за да се яви на сцената разбира се пакъ, когато господството на ромънската олигархия бжде наново застрашено.

А до тогава, въпроса за секвестъра, който е единъ отъ стотицитѣ наболяли въпроси, ще се разисква и обсъжда при закрити врата въ дипломатическитѣ канцеларии на двѣте „добри“ съседки, далечъ отъ очитѣ на заинтересованитѣ, на които за утѣха сегисъ-тогисъ, ще се дава по едно вестникарско антрефиле и по едно коледно интервю.

Отговорнитѣ фактори въ България сж длъжни да дадѣтъ ясни обяснения на заинтересованитѣ, въ какво състояние се намира днесъ въпроса за тѣхнитѣ имоти и кои сж причинитѣ, които спѣватъ неговото разрешение.

Знаятъ ли тѣ че въ продължение на

десетъ години

робия заинтересованитѣ сж понесли щети, които надминаватъ стойността на имотитѣ?

Кой ще обезщети стопанитѣ на тези имоти, които възлизатъ на хиляди?

Нима те и добруджанци ще бждатъ разменната монета и грѣмоотвода, когато престѣпната ромънска олигархия се види предъ сгромолясане?

Всички тия въпроси живо възлунватъ добруджанската емиграция и населението въ Добруджа и те чакатъ отговоръ.

А докато той се получи добруджанци въ съюзъ съ всички поробени въ Ромъния и др. трѣбва да удвоятъ усилията си, да се организиратъ и поведатъ смела и открита борба за туряне край на националното робство, което ще донесе разрешение и на всички останали въпроси.

Д. Степ.

Шестъ месечна светлина

Съ настоящия бр. 12 „Добруджанско Знаме“ навършва първото полугодие на своето сжществуване.

Появило се на бѣлъ светъ всредъ, духовна и материална криза, нашето „Знаме“ стана светилникъ на добруджанската емиграция, който светилникъ раздуханъ все повече, се възпламеняваше и разгареше, до като се превърна въ лжчиста лампа, която внушително изпква всредъ мрака на нашитѣ незгоди.

И лжчитѣ на „Добруджанско Знаме“ проникнаха тѣя мракъ, отразиха се далече всредъ добруджанската емиграция, промжкнаха се въ схлупенитѣ хижи на всички добруджанци, надникнаха въ затворенитѣ имъ сърдца и запалиха въ тѣхъ загасващиятъ огънь на любовта къмъ истинската родна свобода.

Тая светлина извираща изъ китнитѣ пролози на едно непокаварено младежко увлечение, по свободата, истината и красотата, обагри съ пурпура на благородния поривъ и ония, въ които се бѣха загнездили личния интересъ, користолюбieto и престѣпниятъ кариеризъмъ. — Предъ тоя благотворенъ пекъ на нашата тежка, унила действителностъ, започна да се възражда обновителната струя на младежкия идеализъмъ. Но яркиятъ лжчъ на тая обнова, подразни очитѣ на нѣколкомина кариеристи, намѣрили средъ мрака на общото унилие най-подходяща згода за реализиране на свойтѣ домогвания. И ето започнаха безогледната кампания противъ доблестниятъ защитникъ на общо-добруджанскитѣ интереси.

Трѣбваше ние, младитѣ ратници на една велика, справедлива и похвална кауза, да бждемъ запознати съ най-жалкитѣ похвати на мракобесието и задкулисната борба на нѣколко личности. Но въпреки всичко това, ние отстояхме и ще продължимъ да отстояваме, чрезъ нашето „Знаме“ на тъмнитѣ сили на тая задкулисна борба.

Ние ще отстояваме съ беззаветна преданостъ на едно дѣло, чиято крайна целъ е *благого на единъ поробенъ народъ.* Ще отстояваме съ себеприказание, защото отъ рано живота ни е научилъ, *че не се гаси туй що не гасне.* Отстояваме най-после съ ожесточението на борци съзнали великата справедливостъ на своята целъ.

Ние сме окуражени отъ трепѣта, съ който всички добруджански синове следятъ и най-малкитѣ подробности на тая неравна борба на нашиятъ единственъ светилникъ, срещу цѣла организирана кампания.

Резултатитѣ на нашата дейностъ сж на лице: отъ примера ни се р зрастна сплотената единностъ на десѣтки нови борци, поели съ не помалко одушевление и преданностъ знамето на родна свобода.

Ето защо ние сме убедѣни че „Добруджанско Знаме“ нѣма нивга да угасне. То не ще угасне дори и когато жестока и коварна ржка се промжкне и сложи край на неговото реално сжществуване, защото то ще остане да живѣе въ сърцата на всички ония, които съ безкрайна любовъ, обслужватъ, защитаватъ и ржководятъ великото дѣло.

Шестъ месеца улсрита и неотклонна борба

Незабравяйте да си набавите брошурата: Ролята на младежъта въ освободителнитѣ движения. Четейки нея, Вие неволно се унасяте въ епохалнитѣ борби на човѣчеството за по-свѣтли бжднини.

Понскайте я срещу 5 лева отъ редакцията на „Добр. Знаме“.

дойдоха да потвърдят това. Нека през второто полугодие всички добруджански синове, още по-здраво стиснатъ въ своитѣ десници развѣтото знаме на борбата, за да го видимъ часъ по-скоро свободно да се вѣе изъ равнитѣ добруджански поля, изъ *свободна и независима Добруджа*.

П. Тютюджиевъ

Днешния дългъ на студента

Званието на студента всѣкога е било окръжено въ съзнанието на интелегентнитѣ хора съ ореола на едно високо призвание, на едно благородно и самоотвержено служене въ общественитѣ идеали.

Ако всѣки отъ насъ провѣри своето самочувствие въ първитѣ дни на студения си животъ, той ще открие въ своето съзнание една неволна претенция на общо уважение, само заради принадлежността си къмъ студентството.

Да бъдешъ студентъ, това значи да добиешъ, като чели общественно положение, да определишъ своето отношение съ другитѣ хора и да добиешъ съзнанието на лично достойнство, като полезенъ членъ на обществото.

Има нации въ свѣта, гдето общественитѣ традиции надаряватъ студентското звание съ едно още по-високо уважение като считатъ, че именно университетската младежъ държи въ ръцѣтѣ си бъдещето на цѣлата нация, тя ще да е нейниятъ идеенъ ръководителъ.

Яръкъ примѣръ за това ни дава руската интелегенция отъ тѣй наречения периодъ на шейсетѣ години. Въ тоя периодъ руското студентство се считаше отъ аристократическия класъ, както и отъ широкитѣ народни маси, като *„Народна съвѣсть“*.

Работната класа и селянитѣ твърдо вѣрватъ, че студентството ще донесе нѣкаква виша правда.

Студента е уважаванъ защото той посвещава себе си на честно изследване на науката — той е човѣкъ на знанието. Той не е опороченъ отъ всичкитѣ компромиси, противоречия и кокизми съ които не могатъ да се справятъ общественитѣ водачи и управници. Той стои по-далечъ и по-високо отъ деления животъ. Студентитѣ се сѣмъгаха за честни последователи на истината и правдата. Ще дойде тѣхното време и тѣ ще въплотятъ тая правда въ обществения животъ. Извѣстно е въ историята на руския общественъ животъ цѣло течение, тѣй наречено *„народничество“*, когато студенти считаха за свой дългъ да отидатъ въ фабрицитѣ, селата и провинциалнитѣ градове, за да откриятъ на проститѣ хора *„истината на живота“* да имъ кажатъ правдата, да просвѣтятъ народа и да подготвятъ нова почва къмъ ново уреждане на живота, при което не ще има никакво неравенство.

Това мисионерство на руската интелегенция се отбелѣзва и въ литературата.

Въ своитѣ произведения *„Бащи и деца“* и *„Нова“* — Тургеневъ ни дава ярко описание на това народничество. Въ *„Навечерие“* сжщия авторъ, въ лицето на Игнатовъ ни дава идеалистичния образъ на българския студентъ, който пос-

вѣщава цѣлиятъ си животъ въ служба на идеала за национална свобода и независимостъ.

Тази тенденция да се въздига студентството на високъ пиедесталъ като носителъ на велики истини и принципи за живота, има подъ себе си едно реално основание.

Студента притежава присжщитѣ на младежта; трѣзвостъ, честностъ и всички идейни по-риви къмъ всичко добро и справедливо.

Тѣзи качества подтикватъ младежта къмъ стремежъ да приложи въ живота съ ентосназмъ и самопожертвуване това, което тя вѣрва че е истина.

Обаче има периоди, когато младежта, като че ли изгубва своя оптимизмъ за постигане на истината и трѣгва по пътя на осъществяването на лични егоистични интереси. Въ такива периоди се наблюдава едно отпадане на интереса къмъ общественитѣ проблеми, а още по-вече къмъ борбитѣ за национална свобода и независимостъ. Загубва се енергията за работа върху себе си, за да се добие единъ широкъ и научно обоснованъ мирогледъ, да се развие характеръ и воля къмъ общественна активностъ и непрестанна работа за осъществяване въ живота на най-великитѣ принципи съ които живѣе човѣчеството. Ръководителъ въ живота ставатъ интереситѣ на личната кариера или принципитѣ на епикуреизма обладаватъ младежта. Въ такива периоди студентитѣ се впускатъ въ *ничшеяството* съ неговия апогеозъ на лично своеволие и приклонение предъ себе си, заради себе си, отъ друга страна произведенията на Шибишевски, Арцибашевъ и др. проповедници на грубата физическа наслада, ставатъ твърде популярни, заедно съ стремежа да се концентриратъ всичкитѣ сили на човѣка върху различни прояви на неговия половъ животъ.

Има и трета категория, тѣй нареченитѣ *Шопенхауеровци*, които живѣятъ отъ пълното разочарование отъ живота. Тѣхниятъ стрѣмежъ е насоченъ да избѣгватъ всѣкаква активностъ въ коя и да е областъ на обществения животъ и съ своя песимизмъ и апатия всѣватъ въ околнитѣ само незадоволство и отчаяние. Такива периоди се явяватъ като реакция следъ крушението на обществени идеали, когато надежди и очаквания за благотворни промѣни въ обществения животъ падатъ, а идеалитѣ въ които слѣпо сж вѣрвали общественитѣ водачи, разкриватъ своята несъстоятелностъ и безсилие да възродятъ човѣшкото общество за единъ идеенъ и творчески животъ.

Въ областта на социалната философия се отбелѣзватъ много такива идеи, за които се направил опитъ да бъдатъ приложени една следъ друга, въ основата на обществената идеология, но поради тѣхната несъстоятелностъ бѣха отхвърлени.

Като примѣри могатъ да ни послужатъ идеята за народовластнието на Ж. Жакъ Русо, която бѣше приета като истина, която ще спаси човѣчеството, ще му помогне за уредбата на единъ *идеаленъ стрей*. По после идеята на Хегеля за стихийното и диалектическо развитие на цѣлиятъ миръ, въ която неизбежно ще настѣпи въ живота примирение на божественното съ човѣшкото, на абсолютното съ субективното. Като практическо осъществяване на тази хармония, ще се яви споредъ Хегеля конституционното господство,

при което ще се започне последната щастлива стадия на човешкия живот. По-нататък ние срѣщаме широкото разпространение на основната идея на позитивната философия на *Огюст Конт*, споредъ който ще настѣпи пълна еднородност въ мисленето посредствомъ общността на научнитѣ иренини, т. е. универсализиране на науката. Отъ тукъ се е явила твърдата вѣра, че самата наука е въ състояние да разреши всички обществени проблеми. *Спенсер* вложи въ общественото съзнание новата идея за еволюционното развитие на човешкото общество и оттукъ се роди вѣрата въ прогреса. Споредъ тази вѣра обществената дисциплина така ще реформира човешката природа, че различнитѣ удоволствия ще бждатъ напълно свързани съ благожелателнитѣ чувства, поради което стремежътъ на човѣчеството ще бжде насоченъ само къмъ онова, което е полезно и желано за всички. Отъ тукъ ще се роди една обществена хармония, която ще подготви бждашето щастие на човѣчеството.

Всички тѣзи идеи една следъ друга горещо бѣха възприемани отъ любопитното съзнание на интеллигентната младежъ, въ различнитѣ нации, гдето сж послужили за основа на многобройни общественни течения, съ неизбежния дѣлъ на студентството, което имъ се удава въ служба съ цѣлата си душа, пълно съ пожертвувателностъ.

Интервю

Бай Георги днесъ бѣше твърде разположенъ и за да окуражи изпадналитѣ добруджанци, дошли да дирятъ подкрепа въ Д-вото, той имъ разправяше приказката за близостта на ромънския езикъ съ жабишкия, следователно и страхливостта имъ е близка, та за да напуснатъ Добруджа необходимо е само да имъ потропаме.

За да увѣри събеседницитѣ си, той правеше едно сравнение съ нѣкои думи чути отъ единъ жабишки концертъ и тъкмо произнасяше: „Ундя афостъ. . . ундя афостъ. . . Ла О о...р...р рашъ, Ла О о...р...р рашъ, влезнахме и ние съ кореспондента на небесното списание „Вѣченъ миръ“ слезналъ на земята да вземе за списанието си нѣкой интервюта отъ велики хора, по голѣмитѣ обществени проблеми.

Използвахме разположението на бай Георги и поискахме да вземемъ отъ него едно интервю за добруджанската проблема и запознаемъ небесното общество, което дано изпрати Св. Илия да ни помогне.

— Е, . . . Бай Георге, какъ вървятъ работитѣ, ще я освободимъ ли скоро, а? . . .

Ами, че разбира се — захвана бай Георги — Вие не чухте ли това, отъ отчета на настоятелството? Тѣй както е тръгнала работата, скоро ще я видимъ чакъ до устиего на Дунава свободна.

— А. . . бай Георге, нѣмаше такава нѣщо въ отчета — обадохъ се азъ. — Тамъ се говореше, че добруджанскитѣ парцеланковци не заслужаватъ и туй внимание на настоятелството, че били не повече, не по-малко, фалшифакатори, пунгаши и пр. и пр. . . Но, такава работи каквито ти разправяшъ, право да ти кажа, ние не чухме. . .

— Е, . . . кой ви е кривъ, вие като не разби-

Обаче, следъ периода на свѣтлата вѣра и увлечение неизбежно, е настѣпвалъ периода на разочарование.

Въ днешно време каточели настѣпва крушение въ последната идея на *материализма* и *социалистическото общество*, съградено върху основата на марксихеския економически базисъ. Знае се каква голѣма частъ отъ студентството въ различнитѣ страни заедно съ работничеството твърдо вѣрваше въ жизнеността на тази идея и нейното благотворно реформираше влияние на социалния строй!

Каква нова идея ще господствува въ съзнанието и сърдцето на студентството — а заедно съ това и на човѣчеството сега? Ако проанализираме всичкитѣ поменати теории, съ които сж живѣли поколѣнията, ние ще видимъ, че нито една отъ тѣхъ — съ изключение на последната — не заключава въ себе си пълнотата на истината и не обгръща всестранно човешкия животъ. Тѣ за сягатъ само отдѣлни страни на социалния животъ отразенъ тѣй добре въ последната теория, която единствена разрешава социалния проблемъ. Проповѣдвайки международенъ миръ и хармония, обществена справедливостъ, економическо и класово равенство, братство между народитѣ, това учение ни показва, че *личниятъ и общественъ животъ трѣбва да се зида на тия социални принципи.*

рате отъ дипломация. То тамъ въ отчета всичко бѣше казано дипломатически. . . зеръ. . . нашия председател е голѣмъ дипломатъ, а секретаря — финансистъ, тѣй дето се казва, паракселансъ — всичко бѣше нагласилъ по най-новата счетоводна метода. . .

— Но, какво общо има тая нова метода съ нашата тема? Думата ни бѣше за Добруджа.

— Какво ли? . . . Ами, че анджакъ въ нея се съдържа великото откритие, че тѣй както е тръгнала скоро ще потеглимъ за Добруджа я. . .

— А, хаа. . . сега се досещамъ. . . да не би да искашъ да кажешъ, че въ 132-та входящи номера има нѣкакъвъ декретъ за скорошното изправане на Добруджа отъ цинцаритѣ?

Бай Георги се изсмя подъ мустакъ и следъ като изгледа околнитѣ, зае сериозната си поза — зеръ, той е старъ полицаи — и започна:

— Вие младитѣ изглежда много мъчно се досещате за работата отъ подобенъ родъ. Азъ Ви разправямъ, че ако продължава все това настоятелство да води сждбинитѣ на организацията скоро ще поемемъ за Добруджа, ти ме питашъ, какво общо имала новата система съ въпроса. . . Анджакъ тамъ е цѣлото откритие я. . . Ама, че Вие не виждате ли, че хората сж изобретателни? Измислиха редъ нови начини съ които ще я освободимъ. . . Ами Вие какво искате. Хванали сте се за тия остарели формули и като сте викнали: чистотата на движението, просвѣта, грижи за бѣженцитѣ, работа за безработнитѣ, борба за свобода и . . . неznamъ още какви си отживѣлици. . .

Виждъ въ отчета се изтъкваха новитѣ формули. Що ти трѣбватъ тия работи, които искате вие. Най-лесния начинъ е: по нѣкакъвъ начинъ вземи настоятелството въ ржцетѣ си, развърти се на лѣво и дѣсно, изгони всички, прахосай всички

Младежки зовъ

Въ това направление съвременното студентство тръбва да изпълни своята мисионерска роль: интелектуалното развитие на студента и присъщата му жизненост и усетъ къмъ истината, ще го предпазятъ отъ всъкакъвъ социаленъ *обскурантизъмъ*.

Студентството съ цѣлия ентузиазъмъ на своята чиста и искрена душа ще тръбва да застъпи и разнесе великитѣ принципи на правдата, равенството и свободата на всички човѣшки същества гинещи подъ игото на духовното и материално робство, срѣдъ обществото и народа, които принципи ще намѣрятъ своитѣ изразители въ лицето на идеалистичната и вдъхновена отъ правдата младежъ, съ която ще заработятъ единно за осъществяване на най-хуманнитѣ принципи на живота.

Борческата добруджанска младежъ като всѣка поробена такава идеалистично настроена, тръбва да прегърне тия велики принципи, съ които живѣе човѣчеството, и заработи смѣло и единно за свободата и потлпканитѣ човѣшки права на своитѣ поробени братя и сестри — добруджанци!

Студентка отъ Тутраканъ.

Поради празника Освобождението на България, настоящия брой не можа да излезне на време.

срѣдства на организацията, но когато другитѣ си биятъ главата да търсятъ пжтища и срѣдства на борба за окончателна свобода, промъкни се при нѣкой министъръ и си уреди положението съ... тукъ бай Георги се поозъртна малко и вмѣсто да изговори, потри си двата прѣста и продължи: тогазъ вижъ за тебъ Добруджа е свободна и единственни врагове ще ти останатъ ония... които се опитватъ да ти държатъ смѣтка.

Но... и тѣхната е лесна. Едни ще заплашишъ, че ще ги натикашъ въ затвора, други ще изпсувашъ, а края на краищата не успѣешъ ли, взимашъ си шапката и хайде, но нали ти вече си я освободилъ за себе си.

А х-а-а, сигурно по тая нова метода, непозната къмъ насъ — въ небесното царство — г-нъ секретаря бѣше нагласилъ и финансовия отчетъ, та трѣбваше първомъ контролната комисия да констатира, че сж постъпили 11000 лв., а сж изразходвани 13000, което той само трѣбваше да потвърди — додаде нашиятъ гостъ кореспондента.

— Е... взехте ли да проумѣвате действието на новата метода? — поде бай Георги. — Вие младитѣ трѣбва да се поучавате отъ всичко това което виждате и като прегърнете тази нова метода на обществена работа, започнете да съставяте отчетитѣ си по образа на финансиста, ще видите какъ предъ васъ изведнѣжъ ще се мерне свободата и... вмѣсто да я диритѣ въ упорити борби тя сама ще дойде при васъ.

— Хубаво я разправяшъ ти нея бай Георге, но тя май за всички не ще стане тѣй лесно.

Ами я погледни тия дриплювци, присигнали отъ провинцията, стана толкова дни тукъ гладуватъ и никои не ги поглежда. Пѣкъ и сведенията, които идатъ отъ Добруджа гласятъ, че новитѣ цинцарски золуми ще изтикатъ нова вълна отъ бѣжанци. а ние...

Съ възторгъ, презъ м. мартъ 1927 г. посрещнахме вестята за образуването на *Младежкия Добруджански съюзъ*, и отъ единъ затѣнтенъ кжтъ, отстоящъ само на нѣколко километра отъ заробената ни татковина, бурно адмираирахме виновниците, които сложиха основитѣ на монументалната сграда, М. Д. Съюзъ. Нашата вѣра за голѣмата роля, която предстоеше да играе и която извика на животъ М. Д. С. скоро се увѣчи съ успѣхъ.

Тѣй М. Д. С. въ своята просвѣтна дейность прѣвъ хвърли свѣтлина въ най-затѣнтенитѣ бѣжански хижи, тамъ гдѣто прокудената и живуща въ мизерия добруджанска младежъ, гинеше въ духовенъ мракъ. Единственъ той протегни ржка, да извлѣче младежъта изъ калъта, въ която я бѣха втикали отъ една страна — нуждата отъ свѣтлина и повече освѣтлина, а отъ друга разни партизански демагози. Базирайки се на обективнитѣ условия, които родиха младежкото движение той ясно начерта ония стрѣмни пжтища, незамърсени отъ партизанщина, водящи къмъ възхода на родната свобода, следвани въ миналото отъ плеадата народни бунтари начело съ Хр. Ботьовъ, Ст. Караджа, Дочо Михайловъ и др.

Нуждата отъ обособяването младежъта въ свой съюзъ, безпорно бѣше отдавна назряла. Нейната дейность въ миналото въ групитѣ при дру-

— Какво ние... да не искашъ да кажешъ, че бездействаме? — пресече ни бай Георги.

Ами я вземи окржжно № 408 издадено отъ Изп. ком-тъ, ще видишъ, че днесъ всичко върви отлично. Добруджанския въпросъ седи на най-високото стъпало, бѣжанцитѣ всичко имъ наредъ, още нѣколко дена и въ О. Н. ще се появи и нашата свобода.

Но, за да се почувствува благоуханството на всичко това, „Добруджанско Знаме“ трѣбва да спре и вие младитѣ трѣбва да почнете да ритате само топка.

Е, бай Георге, ти арткъкъ го прекали. Та ако тебе те слуша човѣкъ, ще излезе, че само младежитѣ сж които възпрепятстватъ разрешението на добруджанската проблема. А кървавиятъ ромѣски режимъ, цинцарскитѣ банди, кланетата, ежедневното прогонване на стотици невинни хора отъ Добруджа, сж само средства за нейното освобождение и срещу тѣхъ не бива да се реагира, а...

— Азъ Ви казахъ, вие младитѣ не разбирате отъ дипломация. Това азъ не го говоря отъ мене си, то е заключение, което всѣки добросъвестенъ човѣкъ, разбиращъ отъ дипломация, ще си направи отъ последнитѣ прояви на дейността на нашитѣ управит. тела. А като институти най-авторитетни, не може да не нмъ се вѣрва... Съ тѣзи думи бай Георги завърши своето интервю и следъ като ни изгледа добре, произнесе обичайното си: А...хъ. Кой ще ни за-ро-ви... Ние си излѣзохме доволни, че получихме едно освѣтление върху добруджанската проблема, а бай Георги продължи да прави сравнения на ромѣския и жабшишки езикъ като следъ насъ се чу произношението: „Че кум п-а-р-р-ратъ... че кум-п-а-р-р-ратъ... О-о-р-р-р-съ, О-о-р-р-р-съ“.

Strahil

жества „Добруджа“ бѣше съвсемъ недостатъчна. Младежта живѣе съ мисълта, че тукъ е прогонена временно и съ голѣмата вѣра въ скорошното изгрѣване зората на свободата. Тя дълбоко се отаръщава отъ партизанщината, като пакостна въ освободителнитѣ борби.

Нито за моментъ ние не сме помислювали, че обособени въ свой съюзъ, ще работимъ въ разрѣзъ съ дейността на нашитѣ възрастни бащи и братя въ борбата. Напротивъ, ние съ доблестъ при нужда ще се явимъ при тѣхъ като хора съ опитност и ще искаме тѣхната тактичност — качество, което високо ценимъ въ тѣхъ, на което ще съпоставимъ нашата младежка жаръ и енергия, когато момента наложи това. Но ние не можемъ да не се възмутимъ и реагираме спроти ония тенденциозни попълзновения на нѣкои личности въ движението, които отъ основаването на Д. М. С. непрестанно голословно клеймятъ последния, въ лицето на управителното му тѣло, силаятъ се да минираатъ изграждащата се зграда М. Д. С. безъ да съзнаватъ, че „това, което не гасне, никой не може го угаси“ още повече хора, които служатъ на чужди на дѣлото интереси.

Нима, трѣбва да останатъ тия младежи, които преди десетина години сж били прегонени отъ родната земя само по на 10—15 годишна възраст още въ гжмота; една часть отъ тѣхъ да живяватъ въ тая напластена атмосфера на партизанщина, други отдали се въ разни спортни и др. организации — чужди на нашата освободителна борба, — тамъ да даватъ своята данъ и енергия, толкова необходими въ настоящия моментъ за нашата борба?

Нима, такивито невръстни напустнали татковината си младежи, не трѣбва да разпрѣстнатъ царящия до сега мракъ въсредъ който сж се чувствали чужди на борбата за родна свобода и воплитѣ, които ежедневно допитатъ до тѣхъ?

Нима, не трѣбва тѣзи стенания да намѣрятъ отзвукъ въ крехката младежка душа и да сложатъ своя отпечаткъ на безмерна любовъ върху борческитѣ имъ чела.

Нима най-сетне, не бѣше настѣпилъ отдавна часътъ, тази младежъ да се обособи въ свой съюзъ, гдето да култивира въ себе си съзнанието на морални и нравствени задължения къмъ дѣлото, да култивира голѣмото съзнание за себеотрицание въ борбата и она духъ на плеадата борци като Ботьовъ, Караджата, Дочо и др. Така само можемъ запълни зеющата празнота за Дочо между насъ, ала такива Дочовци на които родината да стане висшата имъ целъ въ живота. Всичко, въ тѣхъ да поглъща и се съсредоточва въ безкрайната любовъ къмъ брата робъ, тая любовъ да запалва вѣрата на пробуждането, въ националния бунтъ, бждашето и божественната справедливостъ.

На работа, до единъ въ редоветѣ на нашия съюзъ, да изградимъ нашата мощна организация, държайки високо знамето на идейната борба, въ която всички демонични усилия на изроди да рухнатъ като сапуненъ мехуръ.

ДА ЖИВЕЕ И КРЕПНЕ СЪЮЗА НА ДОБРУДЖАНСКАТА МЛАДЕЖЪ!

ДА ЖИВЕЕ СВОБОДНА И НЕЗАВИСИМА ДОБРУДЖА!

Чавдаръ—границата.

Хр. Лжезаровъ.

Убитиятъ войвода!

1

Със пролѣтно слънце и мжстъ, съсъ любовъ и съсъ пламена вѣра,
азъ дойдохъ родино погребана в'тъмна мжгла,
съсъ братята вѣрни да сринемъ на робството черната зграда —
да бжде, да бжде родино всевѣчна за тебъ свѣтлина!

Но с'дѣждъ отъ прокоби и с'градъ отъ коршуми
децата на мрака
изъ подла засада родино засипаха менъ
и паднахъ потъналъ въвъ кърви и ти надъ менъ
горко заплака —
изгубила мене, изгубила вѣра въвъ свѣтлиятъ день...

2

И всѣка утринъ, всѣка вечеръ щомъ надъ моята
могила
майко, като есенни листа закапятъ свѣтитѣ сълзи —
нерадостенъ азъ питамъ те, не си ли още народила
хиляди чада, като менъ в'мрака да подпалватъ
пламени звезди. . .

И всѣка утринъ, всѣка вечеръ, щомъ надъ малката
могила,
вмѣсто сълзи, твойта бойна пѣсень, урагано полети —
азъ несмутенъ почивамъ, че летятъ орли пакъ
огнекрили
по пустиннитѣ ти степи, съсъ венци отъ пролѣтни
звезди. . .

Робска клѣтва

Мълкомъ, мълкомъ презъ сълзи сведете черни братя
надъ безкрѣстнитѣ гробове робскитѣ глави
и надъ тѣхъ се закълнете, че в'борба за свободата
с'робска гордостъ ще приклопите разбунени очи!

На колѣни и азъ съсъ васъ редомъ ще заставамъ,
братски, братски ще цѣлувамъ тази свята прѣстъ
и съсъ васъ съсъ накупяла злоба, съ вѣра ще да
стана
и презъ робската пустиня ще нарамя своя кръстъ!

О, тогава ураганитѣ пустинни нека виятъ,
с'кървавъ пѣкакъ да преграждатъ устрема ни
смѣлъ —
тѣ най-после в'нашиятъ гранитенъ щитъ ще се
разбиятъ
и ще стигнемъ на живота пролѣтниятъ день! . .

Мълкомъ, мълкомъ да сведеме мои черни братя,
надъ безкрѣстнитѣ гробове робскитѣ глави —
робска клѣтва да прегърнемъ, че в'борба за сво-
бодата,
съсъ усмивка ще приклопимъ, млади пламнали очи!

София, 1927 г.

Стани абонатъ на „Добруджанско Знаме“

Тежката дума на Дружество „Добруджа“ — София

На 19.11 т. г. се състоя дълго очакваното отъ членовете събрание на двото, на което н-вото трѣбваше да даде своя отчетъ и смѣтка за известни постъпки на своя председателъ, които дотъ не отговаряха на интереситѣ на организацията и разбиранията на членовете.

Събранието бѣше много добре посетено и се откри отъ председателя Вл Поповъ при дневенъ редъ: Отчетъ на настоятелството и разглеждане окръжно № 408.

Още отъ началото на събранието пролича, че бюрото иска да обърне работитѣ наопѣки като вмѣсто настоятелството да даде своя отчетъ, а слѣдъ това контролната к-сия прочете доклада си, то даде първомъ думата на последната, а следъ нея секретаря взе думата и вмѣсто да даде отчетъ, започна обвинителна прокурорска речъ. Срѣщу членовете на Д-вото бѣха изсипани редъ обвинения, че не плащали чкенскитѣ си вноски, че искали да направятъ Д-вото бюро за издаване фалшиви документи, нѣмали съзнание и редъ подобни „бисери“.

Близко частъ се разправѣха подобни приказки, а за дейността на н-вото само се каза, че сж записани 132 входящи писма, което показвало, че има дейность.

Следъ така дадения „отчетъ“ взеха думата г-дата Хр. Христовъ, Ст. Деневъ, Ив. Момчиловъ и др., които изтъкнаха редъ дефекти въ дейността на настоятелството.

Тѣй като въ „Отчета“ си секретаря намекна, че по всички въпроси н-вото винаги е било еднородно, членътъ отъ сжщото Д. Ганевъ поиска да даде едно осветление по това, като прочете и едно изложение на двама членове отъ н-вото, отъ което ще се види какъ сж вървели работитѣ въ самото н-во и се подигаше завесата, задъ която Вл. Поповъ закриваше свойтѣ действия. При това положение последния като председателъ започна да прекъсва говорившия, отъ което се създаде едно възбуждение въ събранието.

Взе думата и Ив. Георгиевъ, който следъ като направи кратъкъ прегледъ, на дейността на организацията отъ 5 месеца, констатира редъ дефекти и особено лошото поведение на председателя.

При тази обективна критика, председателя наново взе да прекъсва и заплошва както говорещия, тѣй и други членове на Д-вото, което обстоятелство предизвика възмущението на грамадното болшинство на събранието, отъ което се чуха гласове: „председателя да си върви“. Ив. Георгиевъ предложи резолюция съ която следъ като се констатираха нарушенията на устава и конгреснитѣ решения, изказваше се недоверие на н-вото. Резолюцията се посрещна съ бурни одобрения на събранието. Вмѣсто, обаче; да я предложи на гласуване председателя даде думата на П. Пейчевъ, който се опита да го защити, но болшинството отъ събранието посрещна речъта му съ явно негодувание.

Въ това време председателя се опита да изхвърли отъ събранието единъ членъ, което пос-

ледното не му позволи. Отчаено отъ неуспеха си, бюрото — председателя и секретаря — си взеха шапкитѣ и посредъ възмущението на членовете напуснаха събранието.

При това положение на възбуда, събранието не можа да продължи, но всички си отидоха съ убеждението, че ако въ тия хора е останало още капка общественно чувство, въ най-скоро време ще се яватъ съ оставкитѣ си.

Така Добруджанската организация въ София за лишень пжтъ доказа, че стои твърдо на позицитѣ на поробена Добруджа и на домогванията на разни личности, винаги ще отговаря съ сплотеностъ и готовность да отстоява тия позиции.

Необходимо е, обаче, по-вече хладнокрвие и на буйства като тия на Вл. Попова, да се отговаря съ строгата и обективна критика, бранейки устава и чистотата на движението, да се поставя всѣки на мѣстото му.

Наблюдателъ.

Нашата равномѣтка

Днесъ когато нашето „Знам“ навърши първото полугодие на своето сществувание, необходимо е да хвърлимъ погледъ на изминалиятъ пжтъ, да направимъ една равномѣтка на неговото сществувание отъ което черпейки куражъ да крачимъ напредъ и презъ второто полугодие.

Започнало съ благороднитѣ усилия на нѣколцина идеалисти, днесъ „Добруджанско Знаме“ се радва на сътрудничеството на десети млади и други добруджански сили.

Нагледно положението му е следното:

Въ излъзлитѣ до сега 12 броя сж взели участие 32 отдѣлни лица, съ дописки, писма, статии и други. 11 различни групи отъ добруджанци, отъ които три задъ граница. Започналъ съ тиражъ две хиляди, нашиятъ в-къ днесъ има установенъ плащментъ 1500 екземпляра. Абонатитѣ му сж достигнали до 600 и ежедневно растатъ. Започналъ съ 2000 лв., събрани отъ подписка, днесъ фонда на в-ка достигна внушителната цифра 9053 лева събрани отъ разни лица и групи. Тази малка равномѣтка ясно показва, че презъ изтеклитѣ шестъ месеца нашето „Знаме“ се е радвало на симпатитѣ на прокуденитѣ добруджанци и разпрѣсва легендата, за нѣкакви лични амбиции на отдѣлни младежи.

Тя показва още, че необходимостта отъ здраво младежко четиво е била тѣй голѣма и съ излизането на „Добруджанско Знаме“ се запълни една празнота въ нашето движение. Ние върваме, че и за напредъ добруджанската младежъ и емиграция съ сжщата дори удвоена преданность ще помогне на трудното дѣло и встѣпийки въ второто полугодие на нашата дейность, смѣемъ да отчаваме, че сътруднитѣ ни отъ добруджанската бежания изъ градове и села ще се удвоятъ и утроятъ, че абонатитѣ на в-ка ще се увеличатъ за да може да води още по смѣло борбата срещу духовниятъ съвремененъ иракъ.

На работа, за „Добруджанско Знаме“.

За стройна младежка организация, за свободна и независима Добруджа.

НАШИ ОТЗВИ

Дръжте ме да не гръмна!..

Варненските бабаити от „Ст. Караджа“, сж се почувствали засегнати от кореспонденцията за котерийнитѣ борби въ д-во „Добруджа“ въ Варна, която ние п местихме въ бр. 10 на „Д. З.“. Въ последния брой на „списанието“ си, следъ като предъвкватъ своитѣ банални басни, за „Вишещина“ „Болшевизъмъ“ и пр., съобщаватъ, че за гдето сме ги „наклеветили“, сж ни дали подъ сждъ.

Ха, така бе гължбчета, шо се ядосвате.

Щомъ сме ви наклеветили, ще излезнемъ предъ сжда и съ общарската глава на нашиятъ редакторъ ще отговаряме. Но послъ да не би водата на Черно море да ви не стигне да перете кирливитѣ си ризи?..

Най-интересното обаче е, че въ края на статията си — за която е речъ по-горе — те ни отправятъ своето заплашително: „не ни предизвиквайте“... зерь иначе виждате ли, ... въ сждъ ще ви дадемъ.

Тази имъ последна поза, особено ни напомня, народната оговорка: „дръжте ме да не гръмна!“

Кошунство

Въ сжщия брой 5 на „Стефанъ Караджа“ тия синчаги говорятъ за великиятъ безсмъртникъ и както всички загубили упора въ реалния животъ, лишени отъ идеи, дирятъ да се закриятъ задъ легендарното име на бунтаря за народна свобода, Ст. Караджа. Че съ името на Караджата тѣ само кошунстватъ, показва и следния цитатъ:

„Наближава“ (к. н.) празникътъ на Караджата. Добруджанската емиграция, въ лицето на неговия подвигъ, високо ще изповѣда своята беззавѣтна любовъ къмъ поробена Добруджа“.

Че въ лицето на Караджата, добруджанската емиграция вижда единъ борецъ за национална свобода, върху това споръ нѣма. Но ние знаемъ, че тая емиграция празнува празникътъ на Караджата презъ месецъ Августъ и не разбираме, защо — ако не е за кошунство — автора на горния цитатъ говори, че „наближава“ празникътъ на Караджата. Всѣки случай, съ нашата малограмотностъ — каквато умниците отъ „Ст. Караджа“ ни приписватъ — ние може да не разбираме календаря и добре ще да е, тѣ да ни обяснятъ да не би следъ февруарий или Мартъ, да настѣпва Августъ, или пъкъ тѣхниятъ изобретателенъ умъ да не би да е измислилъ нѣкой новъ празникъ за Караджата, който да „наближава“?

Смесениятъ хоръ при Софийската младежка група подъ вѣщото ржководство на г-нъ Ал. Николовъ, се развива отлично.

Прави своитѣ сѣвки въ 1-ва девическа гимназия, всѣки понеделникъ и четвъртъкъ отъ 7—8 часа сл. обѣдъ.

Приематъ се нови хористки и хористи.
Младежи! Запишете се въ хора.

Редакторъ: Ив. Георгиевъ

Добруджанска вечерь въ Военния клубъ — София

На 22. II. т. г. дамския комитетъ устрои голѣма добруджанска вечерь въ Военния клубъ, която бѣ посетена и изнесена отлично.

Въ вечеринката взе живо участие и младежката група, чийто хоръ подъ диригентството на г-нъ Ал. Николовъ откри вечеринката съ „О Добруджански край“ и изпѣли нѣколко отлични хорови номера. Всредъ голѣма задушевностъ вечеринката продължи доста до късно. Разигра се богата лотария, отъ която се реализираха значителни суми предназначени за подпомагане бедни бежанци.

Съ своето живо участие както въ изнасянето на номерата, тъй и въ разпореждането въ вечеринката, младежътъ за лишенъ пътъ доказа, че скъпи културнитѣ начинания на добруджанци, и когато е необходимо тя винаги е на своя постъ.

Съобщение. На 26. II. т. г. въ София по инициативата на младежката група г-нъ *Д-ръ Никола Сакарва* изнесе една отлична сказка върху: *Стопанското положение на Фомжкия слѣдъ войната.*

Сжщо по инициативата на младежката група, на 28 с. м. г-ца Данка Господинова изнесе рефератъ на тема: *Майчинство.* По липса на мѣсто въ този брой не можахме на помѣстимъ извадки отъ тѣзи реферати. Въ идния брой, който ще излезе точно на 15. III ще помѣстимъ кратки извлечения отъ тѣхъ, както и една интересна кореспонденция за положението въ Добруджа.

Фондъ „Добруджанско знаме“

По разни случаи отъ излизането на брой 10 до днесъ сж постѣпили следнитѣ суми:

София. Отъ разни лица всичко	529 лв.
Варна. Група приятели на „Добруджанско знаме“	80 „
Варненско Единъ добруджанецъ	100 „
Русе. Единъ младежъ.	
Вие тамъ отдали се всецѣло да слушите на идеята, увѣрени че ще се справитѣ съ спѣнкитѣ, който се явяватъ за преуспѣването на добруджанската кауза, ако не можемъ съ друго да ви помогнемъ, то все пакъ е единъ плюсъ, когато съ жаръ следимъ вестника.	
Ето защо пожелавайки ви усърдна работа, плодоветѣ отъ която сж на лице, изпращамъ на органа на добруджанската младежь	
Елхово Сим. П.	50 „
с. Иванча, Поповско. Единъ добруджанецъ	55 „
Грацъ, Австрия. Отъ отчитането оставатъ	20 „
е. Хебинъ. Приятели на Знамето	5 „
	165 „
Отъ брой 10.	Всичко . 1004 „
	8049 „
	а всичко . 9053 „

Горещо благодаримъ на дарителитѣ.